

Az „apostolok cselekedetei” valójában Isten cselekedetei: annak a bizonyossága, hogy Ő valóban elküldte a Szentlelket azoknak, akik engednek neki (5,32), és ami történik, azt mind Ő végzi. Mert nélküle nem lehetségesek ezek: sem a 3000 ember megtérése, sem egy emberé. Nélküle nem tud valaki „más emberré lenni” úgy, hogy mégsem felejt el, ki volt, kik közé tartozott, és arra vágyik, hogy ők is megismerjék azt a Krisztust, akit ő megismert.

Így kell tekintenünk Saul megtérésére is: azért volt lehetséges, mert Krisztus megszólította. Így amit addig tudott róla, az szembekerült azzal, amit ekkor tapasztalt: hogy Krisztus a mennyből szólítja meg, hogy valóban Isten Fia, akinek hatalma volna elítélni és megölni, de nem teszi meg. Ezért a „ki vagy, Uram” után a „mit cselekedjem” kérdés következik. Erre várja most a választ. Eddig csak a vádat hallotta: „akit te üldözöl”, és egy bizonyos távolságtartást: „ott megmondják neked” – és nem „ott én majd megmondom neked” –, mit kell tenned. Ismerte a törvényt, most szembesült vele, hogy az őt ítéli el; meglátta, hogy Isten irgalmas, nem sújtja halálra. Most „íme, imádkozik” (11. v.), beszél az irgalmas Istenhez. Erre kapja meg a választ, nem csupán arra, hogy mit kell tennie.

Anániás: ő már Krisztus tanítványa. Sok tanítvány lehetett Damaszkuszban, ezeket akarta Saul „likvidálni”. Az Úr úgy dönt, hogy Anániást szólítja meg. – Az Úr a hívőt is megszólítja, mert másként ő sem tudná, mit kell tennie. Aki megtért, annak megfordult az élete, de ahhoz, hogy irányban maradjon, kapcsolatban kell maradnia Krisztussal, olyannak kell lennie, hogy Ő szólhasson hozzá (nyitott fül, nyitott szív), és ahhoz, hogy a konkrét feladatait meglássa, neki is keresnie kell, kérdeznie: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem”. Tanulnia kell, hogyan éljen, mint hívő, milyen magatartással tehet bizonyosságot Krisztusról. Engednie kell, hogy az Úr formálja az akarátát, a vágyait; hogy ki tudja mondani (pl.): „Szeretnék lenni, mint Ő, alázatos, szelíd, követni híven, mint Ő, Atyám parancsait”. Engedelmességet kell tanulnia ahhoz, hogy az Úr „szokatlan” parancsait is meghallja, ne értse félre, ne menjen el mellettük. Az Isten iránti bizalomban kell növekednie ahhoz, hogy azt is megtegye, ami veszélyesnek látszik annak alapján, amit ő tud: „sokaktól hallottam erről a férfiról”. Most az Úrtól hall „erről a férfiról”. Meghallom-e, amikor Isten mást mond (valakiről, valamiről), mint amit „sokan mondanak”? Kinek hiszek?

Anániás ezzel kezdi: „itt vagyok, Uram”. Nekünk is így kell kezdenünk az igeolvasást, az imádkozást, mert ezekben Ő akar beszélni velünk. Ha tényleg „itt vagyok”, nem máshol: nem máson járnak a gondolataim, nem ragaszkodom dolgokhoz, hogy „abba ne szóljon bele”. Ha vannak ilyenek az életemben, abba Isten biztosan „bele akar szólalni”. Itt vagyok – azaz „szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád”. Amiben megrekedtem, abból Ő ki akar mozdítani. Tudom-e őszintén kérni, hogy tegye meg?

Anániás nem volt megrekedt tanítvány. Voltak „sokaktól hallott információi”, emberi félelme, ezeket elmondta az Úrnak. Az Úr nem róttá meg, hanem megismételte a parancsot: menj el! Ő nem téved, neki terve van Saulal – ráadásul már el is kezdte megvalósítani, mert Saul már imádkozik, és azt, hogy igazi imádságot tudjon mondani, már Ő munkálta ki benne.

Az Úr elmondja, mi lesz Saul / Pál szolgálata: „pogányok, királyok és Izráel fiai elé” kell elvinnie Krisztus nevét. Ő sokaknak tesz majd bizonyosságot. Anániásnak (itt, ekkor) csak egy ember felé kell bizonyosságot tennie, de ez éppen olyan fontos, éppen úgy Isten akarata. Jó, ha szeretnénk sokakkal megismertetni az Úr Jézust, de lássuk meg azt is, amikor egy ember felé van küldetésünk. – „Megmutatom neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.” Ezt a kezdő hívő még nem tudja. De folyamatosan küzdenie kell azért (és bátorítanunk kell egymást ebben), hogy a szenvedések ne félemlítsenek meg, maradjunk meg Krisztusban, ne szégyelljük Őt. Ezek

(amit az Úr Pál szolgálatáról és szenvedéséről mond) Anániásnak szólnak: ígéret, biztosíték, hogy amit Isten tenni készül, az jó, azon nagy áldás lesz, ennek lesz része ő is. Ha Isten megerősít abban, hogy amit végzek, az az Ő akarata (ha nehéz, veszélyes vagy értelmetlennek tűnik is), bátran és reménységgel tehetem tovább. Nem az a cél, hogy én legyek a „nagy”, sokat emlegetett szolgáló, de Istennél megvan a jutalma annak, amit teszek, és Ő „jó és hű szolgám”-nak fog nevezni, ha azt végzem, amire Ő küldött.

„És ő megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyosságot arról, hogy ő Istentől rendelt bírása élőknek és holtaknak. Róla tesznek bizonyosságot a próféták mind, hogy aki hisz őbenne, az ő neve által bűnbocsánatot nyer.” ApCsel 10,42–43